

haardt sommetider, indretter man sig hurtigt paa det.

DET er med Annoncetegning som med alt andet Arbejde: Naar først det interesserer, glider det omtrent af sig selv! Jeg havde af de første Nederlag lært, at naar man blot blev ved med at alube sig frem, gav det Resultat. Mit Arbejdsfelt var ret omfattende, blandt andet var der en lang Række Stationsbyer, som skulde »kæmmes« igennem.

Jeg planlagde derfor en lang Række »Togter«, lavede Udkast i lange Baner og besluttede mig endelig til at leje Jørgensens grønne Nimbus, ganske vist efter megen Parlamenteren med Redaktøren, der til at begynde med syntes, at det var lige flot nok at leje Motorcykle for at gaa paa Annoncejagt.

Men allerede dengang var de vestjydske Tog- og Rutebilforbindelser saa ebberøds indrettede, at man sagtens kunde komme den ene Vej i passende Tid, men derimod daarligt komme tilbage inden Kontortidens Afslutning. Der var altsaa et rimeligt Grundlag at leje Motorcykle paa, — navnlig naar man ta'r i Betragtning, at jeg selv betalte Ti-Øren pr. Kilometer, som Nimbus'en kostede.

Medens jeg taler om Nimbus, saa var Jørgensens grønne Landevejsracer mit første Møde med Fisker & Nielsens glimrende Produkt, og den havde nær taget Pippet fra mig, da jeg startede den. Haandgearet var nemlig ved en Fejltagelse sat i Funktion, inden jeg traadte ned paa Startpedalen, og Gashaandtaget havde faaet rigelig med Tilførsel, saa jeg formelig for frem i samme Øjeblik, jeg traadte ned. Det var i den Tid den store Nimbus-Annonce Kampagne gik i alle Landets

Blade, og efter Turen med den grønne Model blev jeg saa varm paa Nimbus i Almindelighed og Nimbus Annoncer i Særdeleshed, at jeg omgaaende skrev til Fisker & Nielsens Fabrikker og halede en dejlig ½-sides Annonce hjem, en Annonce, der pyntede kolossalt i Bladet og paa min Provisionskonto. Det er en af Grundene til, at jeg, naar Benzinen atter flyder normalt i det ganske Land, vil anskaffe mig en grøn Nimbus!

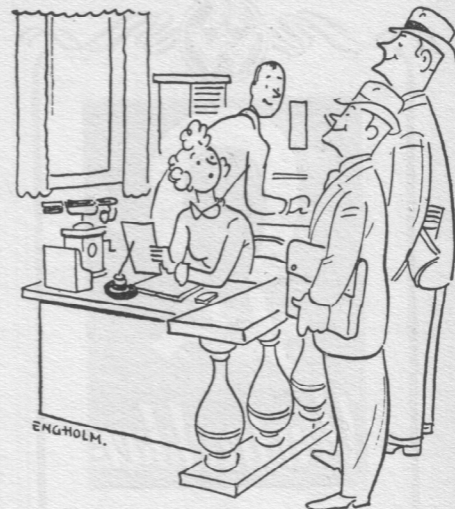
Løvrigt havde jeg megen Fornøjelse af den Tur med Nimbus'en. Den var lige kommet paa Markedet, og alle motorinteresserede Mennesker vilde gerne have Lov til at kikke paa Dyret, og blandt dem var der flere af mine »Emner«, som ret hurtigt lod mig tegne dem for en Serie Annoncer og derefter fik sig en lille Prøvetur paa Bagsædet som en Slags »Lidkøb« (saa-dan kalder de detovre i »Vesten«). Efter fem Timers udbytterig og maaltbevidst Tegningsarbejde spandt jeg og Jørgensens grønne Nimbus ud af den lille støvede Stationsby, mens flere af mine flinke Annoncører imponeret lyttede efter den sagte »blop-blop«-Udstødning fra de fiskehalelignende, forchromede Udblæsningsrør. Jeg sagde til min grønne Ven: »Kære du, Tak for i Dag, vi fanger an i Morgen igen,« og saa drejede jeg Gashaandtaget helt op, og lidt efter sprang en stor tyk Bondekone flere Alen i Vejret af Befippelse, da hun saa det grønne Uhyre komme susende med 110 km næsten uden en Lyd.

Kresten Sørensen's Annonce.

SOM Annoncemand paa de Kanter maa man forberede sig paa lidt af hvert. D'Herrer Vestjyder har Handelsblod i Aarerne og lader sig ikke prakke det første det bedste paa. De vil vide, hvad de køber, og Prisen bli'r ikke højere end den, de selv bestemmer sig for at ville betale.

Paa en af Turene ud til Oplandet staar jeg en Dag hen paa Eftermiddagen udenfor en lille uanselig Butik, der kan se ud til at være baade Mælkeforretning og Ligkistesnedkeri. Den grønne venter udenfor, medens jeg langsomt gaar ind efter at have overbevist mig om, at det virkelig er en Art Forretning og ikke en Lade eller noget andet mystisk.

Der er to Døre, jeg kan vælge imellem, og jeg er ærlig talt i Tvivl om, hvilken jeg skal vælge. Men jeg prøver og kommer ind i en Lade, ser det ud til, Aah, undskyld, men der løb virkelig en Skrukhøne med en Flok Kyllinger i Hælene paa sig frem foran mig, da jeg lukkede Døren op! Tilvenstre er der en Dør, der kan se ud til at føre til Forretningen. Jeg lukker tøvende op, forberedt paa, at en Kalv skal komme trippende ud. Men rigtigt, her er Butikken! »Kresten Sørensen, Brøduksalg, Honning, Møbler, Kartofler, — —« og meget andet. Det fortælles paa smaa Lapper Papir, slaaet op forskellige Steder i det lille Rum. Kresten Sørensen kommer frem

En Dag stod der to smarte Fyre paa Annonceekspeditionen ...

fra Baglokalet, en lille tæt Mand i et groft Sæt Tøj og en bulet Hat i Nakken. Jeg hilser og fremfører mit Ærinde, men straks ved Ordet Annonce ryster han paa Hovedet og siger: »Næh, næh, det ka' der slet it vær' Tal' om.«

Han fortæller, at han aldrig i sit Liv har annonceret, og hvis han begynder paa det vil Folk i Byen tro, at han er ved at gaa Fallit eller noget andet ondt. Han er ikke til at stikke Hul paa, tænker jeg, men kører alligevel frem med alle Argumenter, fortæller Manden indtrængende, at hans Syn paa den Sag er helt forkert. Folk vil netop se Annoncer, baade fra store og smaa Forretninger, og selvom han kender hver eneste Sjæl her i Oplandet, vil en Annonce ikke ødelægge hans Forretning, men tværtimod skabe Respekt for hans Navn. Folk vil nikke anerkendende og sige: »Se, se, Kresten Sørensen er osse kommet med i »æ Blaa.«

Jeg udpeger den Plads i Serien, som jeg har tiltænkt ham, og forklarer ham Fordelene ved at annoncere paa en Hjørneplads, men han er tilsyneladende immun overfor fornuftig Annoncesnak!

Et Par Smaapiger dukker frem fra Baglokalet sammen med deres Mor. Det er Kaffetid, og jeg bydes med indenfor i Køkkenet. Fru Sørensen er dybt interesseret, og jeg prøver paa at vinde hende for Forslaget om at faa hendes Mand med i Annonceserien. Det lykkes virkelig. Men inden Kresten Sørensen gaar definitivt ind for Sagen, betinger han sig dog, at jeg skal aftage 10 kg Honning, som saa skal gaa af paa det Beløb, Annoncen vil koste.

Jeg bli'r lidt lang i Ansigtet, men passer paa ikke at vise det. Jeg slaar til (efter at have regnet ud, at det kan betale sig for mig), og saa begynder vi at tale om Udkast til Manuskrift. Det bli'r den mest rodede Annonce,

Jeg staar en Eftermiddag udenfor en lille, uanselig Butik ...